

Na poti.

O Veliki noči je prijetno. Potice, pirhi, žegen doma, pri sosedovih, pri botrih in botrah, pri stricih in tetah. Če je še tudi solnce že gorko, pota suha in že nekaj zelenja ter cvetja — kdo ne popusti rad izbe in gre v božji svet, če je zdrav? Tudi Dobravčeva Metka se je napotila k teti.

Peš se je odpravila. Železnica tja ne pelje; saj tudi pri nas ne vozi skozi vsako dolino. Zнала pa ni Metka prav dobro pota, kje mora zaviti s ceste, da pride v Dolenje.

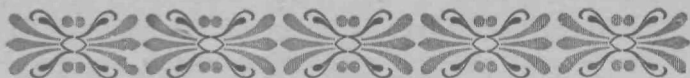
»Če ne boš več znala naprej, pa vprašaj!« so ji naročili mama. »Za Kolarjev gozd veš, potem pa ne moreš več zaiti.«

In je šla. Kolarjevega gozda pa nikjer ni hotelo biti. In ga tudi ni več bilo. Sekira mu je že zapela smrtno pesem. Vozniki so zvozili les na žage, in Kolar je napravil ondi njivo, kjer je bil prej gozd.

Metka pa je šla — in čudno se ji je zdelo, da gozda tako dolgo ni. Prišla je v sredo večje vasi. Vprašala je tam, kje drži pot v Dolenje. Poredni paglavci so ji pa pokazali naprej skozi vas. Za njenim hrbtom so se pa skrivaj smejali, češ, saj je res tako neumna, da verjame. V lastni nespameti so mislili, da mora vsak človek vedeti, kje so Dolenje.

Korenov oče so šli pravkar s polja. Kakor bi jim bil ukazal sam angel varuh, so prišli proti Metki, da spravijo deklico na pravo pot.

Mož je bil pameten. Vedel je, kaj se pravi, zaiti. Saj je to nekoč sam poizkusil, ko je hodil iz Tržiča v Podnart. Skoro smešno se mu je zdelo, pa je bilo vendarle res. Truden je bil. Ni se mu ravno

»Tam - le čez...!«

mudilo. Solnce je pa žgalo kakor grmada v peči. Pa jo je mož potegnil v bližnji gozdiček, se vlegel v senco in sladko zaspal. Ko se je pa prebudil, je stalo solnce že precej nizko.

»Ravno prav bo do vlaka,« si je mislil in se napotil naprej. Prišel je do hiš.

»Ali bom kmalu v Podnartu?« je vprašal prvega človeka v vasi.

»Po tej poti ne kmalu.«

»Kako pa, da ne?«

»Zato, ker greste proti Tržiču.«

»E, poštalenc! Saj ni mogoče! Iz Tržiča grem vendar.«

»Zdaj že ne. Le v hribe pogledjte!«

In Koren je začel gledati.

»O ti komedija! Ti človek ti!«

Obrnil se je in hitel. Pa je prišel še prezgodaj — za drugi vlak namreč; prvega je seveda že zdavnaj zamudil. — Prenočiti je moral pri dobrih ljudeh. Šele drugi dan je prišel domov in rešil domače hudih skrbi. Tako je na poti!

O, Koren je vedel, kaj se pravi, zaiti. Zato je Metki rad pokazal pravo pot v Dolenje. A pot je bila še dolga, dolga.

»Tam-le čez — pa dol — pa v dolini čez most — pa po griču gor in še enkrat dol — pa boš tam!«

Metka si je zapomnila to potovanje k teti. Še danes rada pove, kako so jo bolele noge in s kakšnim strahom je hodila »tam čez — pa dol in gor — in dol« proti Dolenjam. Kako je medpotoma jokala, pa tekla, kolikor so ji dale utrujene noge, in kako prisrčno je takrat molila.

Pa tudi, kakó je bil potem žegen dober in potice! Mmmm!